

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 179

3) Til *arbejdsministeren* af:

Waldorff (VS):

»Hvordan vil ministeren forsvare, at arbejdsformidlingen i Tøndergade optræder som redskab for arbejdsgiverne i havnearbejderkonflikten?«

Skriftlig begrundelse

Strejken i Frihavnen skyldes arbejdsgivernes brud på overenskomsten.

Men efter at arbejdet er blevet fritstillet, og inden sagen er blevet behandlet ved voldgift, har arbejdsformidlingen blandet sig og sender nu daglig folk til Frihavnen som strejkebrydere.

Meget tyder på, at arbejdsformidlingen med forkærlighed anviser arbejdsløse uden kendskab til overenskomstforholdene og arbejdsforholdene på havnen, og at der også anvises mange indvandrere, som let vil kunne komme i klemme mellem arbejdsløshedslovgivningens tvangsbestemmelser og havnearbejdernes interesser.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Der er ikke på nogen måde tale om, at arbejdsformidlingen optræder som redskab for arbejdsgiverne i havnearbejderkonflikten i Frihavnen, sådan som hr. Waldorff påstår. Situationen er den, at arbejdsformidlingen straks standsede anvisningen af havnearbejdere, da arbejdsformidlingen den 11. januar 1982 fik skriftlig meddelelse fra arbejdstager-side om arbejdsstandsningen.

Efter at sagen var blevet indbragt for arbejdsretten og arbejdsretten den 14. januar havde afsagt kendelse om, at arbejdet skulle normaliseres, har arbejdsformidlingen ment sig forpligtet til at anvise arbejdskraft til havnen.

Det er heller ikke rigtigt, sådan som spørgeren siger i sin begrundelse for spørgsmålet, at arbejdsformidlingen med forkærlighed anviser ledige uden kendskab til overenskomstforholdene på havnen. Her er forholdet det, at alle de anviste er blevet gjort opmærksom på de særlige problemer samt på, at de i princippet var forpligtet til at tage det anviste arbejde, og at de i tilfælde af vanske-

ligheder måtte kontakte deres respektive organisationer. Arbejdsformidlingen har således handlet i fuld overensstemmelse med reglerne i arbejdsløshedsloven om anvisning under arbejdskonflikter.

Waldorff (VS):

Jeg takker for svaret fra arbejdsministeren, men jeg tror faktisk ikke, det er rigtigt. Jeg hørte fra en fyr forleden, som vi kender i gruppen, som havde henvendt sig til arbejdsformidlingen, sådan som man jo skal en gang imellem. Han får at vide fra fyren bag skranken: »Der er arbejde til dig«. »Nå«, siger han interesseret, »hvad er det for noget?« »Det skal du ikke tænke så meget over, bare sæt dig hen. Der er arbejde«. Han vil alligevel gerne vide, hvad det er for noget, og så får han at vide: »Det er overhovedet ikke dit problem. Du skal sætte dig over på bænken til de andre, så kommer der en bus og henter jer om en halv time.« Da han insisterer på at få at vide, hvad det er for noget arbejde, så viser det sig selvfølgelig, at det er i Frihavnen. Da han så siger: »Jeg har overhovedet ikke noget kendskab til arbejde på havnen, og jeg bryder mig heller ikke om at tage konfliktramt arbejde«, så får han at vide: »Fint, det er 5 ugers karantæne«. Det får personen faktisk så – 5 ugers karantæne for ikke at ville fungere som skruebrækker.

Man arrangerer altså bustransport og går ind på at formidle arbejdskraft på den måde, og man gør det, for den faglige voldgift har behandlet sagen – der er nedlagt påstand fra arbejderside om, at det er et arbejdsgiverbrud på overenskomsten – og endelig anviser man folk, som overhovedet ikke har noget som helst kendskab til, hvad arbejdet på havnen består i. Det mener jeg er et fuldstændig krystalklart eksempel på, hvordan arbejdsformidlingen optræder som redskab for arbejdsgiverparten i konflikten.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Nu er det jo meget svært at diskutere ud fra et eksempel, hvor hr. Waldorff ikke har anført navn, dato, tidspunkt eller noget andet. Det beder jeg selvfølgelig hr. Waldorff om i skriftlig form at forelægge mig, så jeg har mulighed for at tage stilling til den sag. Men referatet er i hvert fald ikke særlig troværdigt. For det første er det ikke arbejdsformidlingen, der idømmer karantæne, men der-